

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **ADMIRAL GLOBAL BETTING a.s.**, se sídlem Komořany 146, Rousínov, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, odbor rozpočtu a financování, se sídlem Malinovského nám. 3, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2012, č. j. MMB/0189185/2012, ve věci vyměření místního poplatku,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování, ze dne 1. 6. 2012, č. j. MMB/0189185/2012, jakož i rozhodnutí – platební výměr Úřadu městské části města Brna, Brno – Královo Pole, ze dne 17. 4. 2012, č. j. BKPO/5344/12/2100, **s e z r u š u j e** a věc **s e v r a c í** k dalšímu řízení žalovanému.
- II.** Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno napadené rozhodnutí – platební výměr vydaný Úřadem městské části města Brna, Brno – Královo Pole, odborem finančním (dále jen „správce poplatku“), ze dne 17. 4. 2012, č. j. BKPO/5344/12/2100, sp. zn. VHA031100005. Tímto platebním výměrem vyměřil správce poplatku žalobci místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj, konkrétně za 15 ks výherních hracích přístrojů ve formě interaktivních videoloterních terminálů, za období od 1. 7. 2009 do 30. 6. 2010, v celkové výši 300 000 Kč.

Správce poplatku přitom postupoval podle § 11 ve spojení s § 1 písm. g) a § 10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění účinném pro předmětné poplatkové období (dále jen „zákon o místních poplatcích“), zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, a obecně závazné vyhlášky statutárního města Brna č. 17/1998, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj (dále též „vyhláška č. 17/1998“), neboť dospěl k závěru, že s ohledem na nálezy Ústavního soudu, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, spadající koncová zařízení centrálních loteriijních systémů (CLS) pod pojem výherního hracího přístroje v širším smyslu dle § 2 písm. e) zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění účinném v předmětném poplatkovém období (dále též „zákon o loteriích“). Z tohoto důvodu tato koncová zařízení, tedy interaktivní videoloterní terminály (IVT, VLT), podléhala podle názoru správce poplatku místnímu poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj od jeho zavedení do zákona o místních poplatcích, tj. i před novelou tohoto zákona provedenou zákonem č. 183/2010 Sb. A proto také předmětné interaktivní videoloterní terminály žalobce zpoplatnil, což posléze potvrdil i žalovaný, který ve shodě se správcem poplatku vyšel z tohoto, že IVT jsou a vždy byly výherními hracími přístroji podléhajícími místnímu poplatku.

II. Obsah žaloby

Žalobce s tímto závěrem žalovaného nesouhlasil a rozporoval, že by místnímu poplatku podléhaly IVT – jako tzv. jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu – i před novelou zákona o místních poplatcích provedenou zákonem č. 183/2010 Sb.

Z výše citovaného nálezu Ústavního soudu nelze dle žalobce dovodit, že by bylo možné bez dalšího považovat výherní hrací přístroj a interaktivní videoloterní terminál za totožná zařízení a podrobit tak interaktivní videoloterní terminál místnímu poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj i za období před předmětnou novelou. Postup správce poplatku a následně i žalovaného, který byl odůvodněn výše uvedeným nálezy Ústavního soudu, žalobce navíc považoval v případě zpětného vyměření místního poplatku za nepřipustnou retroaktivitu. Žalobce dále uvedl, že v případě, že by bylo možné interaktivní videoloterní terminály podřadit pod pojem výherního hracího přístroje, který byl zaveden do zákona o místních poplatcích od roku 1998, pak nechápe, proč správce poplatku přistoupil k jejich

zpětnému zpoplatnění až v roce 2012. Současně žalobce polemizoval se závěry Ústavního soudu, a to s ohledem na vztah vyhlášky č. 17/1998 a zákona o loteriích. Podle žalobce totiž nemůže obstát tvrzení žalovaného, že je-li vydána vyhláška na základě zákona o místních poplatcích s odkazem na zákon o loteriích obsahující legislativní zkratku výherní hrací přístroj, má se za to, že pod touto legislativní zkratkou je myšlen výherní hrací přístroj definovaný v širším slova smyslu.

Podle žalobce z nálezu Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, nelze dospět k závěru, že by bylo možné na základě vyhlášky č. 17/1998 zpoplatňovat i jiná zařízení než provozované výherní hrací přístroje. Ve zpoplatňovaném období tak podle názoru žalobce neexistovala obecně závazná vyhláška, která by umožňovala zpoplatnit jiná zařízení než výherní hrací přístroje, a proto zpoplatnění interaktivních loterijních terminálů za období před novelou zákona o místních poplatcích provedenou zákonem č. 183/2010 Sb. nemá zákonný podklad.

V této souvislosti též žalobce poukázal na sdělení Ministerstva vnitra, odboru dozoru a kontroly veřejné správy, ze dne 5. 12. 2011, č. j. MV-132485-2/ODK-2011, resp. stanovisko Ministerstva vnitra č. 43/2007 a dále důvodové zprávy k vyhlášce č. 17/1998, ze kterých vyplývá, že místnímu poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj podléhal na základě příslušného ustanovení zákona o místních poplatcích pouze provozovaný výherní hrací přístroj povolený podle § 18 odst. 1 písm. a), b) nebo c) zákona o loteriích a nikoli jiná zařízení. Navíc namítl, že u místního poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj absentuje princip ekvivalence, který je esenciálním znakem místních poplatků a který vychází ze zvýšených nákladů obce, jež je na místě kompenzovat (srov. místní poplatky ze psů či za užívání veřejného prostranství). V závěru žalobce – zejména s odkazem na nejasná ustanovení výše zmíněných zákonů – pak připomněl ještě obecnou právní zásadu, a sice zásadu *in dubio mitius* či *in dubio pro libertate*, tj. v pochybnostech ve prospěch poplatníka či soukromé osoby, což v daném případě nebylo naplněno.

Na základě všech výše uvedených skutečností žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházející platební výměr správce poplatku, zrušil a věc vrátil žalovanému zpět k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření označil za jádro sporu mezi žalobcem a žalovaným odlišný právní názor na otázku, zda je možné interaktivní videoloterní terminály podřadit pod pojem výherní hrací přístroj a zda tedy tato zařízení podléhala v období před 15. 6. 2010, tj. před účinností shora citované novely zákona o místních poplatcích, místnímu poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj.

K uplatněným žalobním námitkám žalovaný uvedl, že tyto se shodují s námitkami odvolacími, ke kterým se vyjádřil v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalobce proto odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Dále žalovaný uvedl stručný přehled vývoje problematiky místních poplatků, ze kterého podle jeho názoru vyplývá, že koncová zařízení centrálního loterního systému jsou a vždy byla výherním hracím přístrojem ve smyslu § 2

písm. e) zákona o loteriích, přičemž tyto výherní hrací přístroje od 1. 1. 1998 podléhaly místnímu poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj (za předpokladu vydání obecně závazné vyhlášky). Novely provedené zákonem č. 183/2010 Sb. a posléze zákonem č. 300/2011 Sb. směřovaly pouze k upřesnění předmětu místního poplatku a nikoli k zavedení nového místního poplatku.

Závěrem žalovaný poukázal na skutečnost, že v době vydání obecně závazné vyhlášky interaktivní videoloterní terminály neexistovaly, a proto obecně závazná vyhláška nemohla počítat s hypotetickou možností zpoplatnění těchto zařízení. To znamená, že obecnost ustanovení vyhlášky č. 17/1998 nelze považovat za její nedostatek, ale za omezitelnost. Závěry žalobce tak podle žalovaného nemohou – i s ohledem na zásady obecné spravedlnosti – obstát, a proto navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí, přičemž dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podstatou projednávané věci je odpověď na otázku, zda koncová zařízení centrálních loterijních systémů – tedy interaktivní videoloterní terminály podléhaly v poplatkovém období od 1. 7. 2009 do 30. 6. 2010 místnímu poplatku, tj. zda zákon o místních poplatcích ve znění účinném v daném období umožňoval vybírat místní poplatek nejen za provozovaný výherní hrací přístroj, ale i za tzv. jiné technické herní zařízení, pod které lze zařadit právě i interaktivní videoloterní terminály.

Touto klíčovou a mezi oběma stranami spornou otázkou se správní soudy již opakovaně zabývaly, přičemž v rozhodovací praxi byl přijat závěr, dle kterého zákon o místních poplatcích v daném období umožňoval vybírat toliko místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj; pojem jiné technické herní zařízení, pod které lze podřadit i interaktivní videoloterní terminály, byl zaveden až novelou zákona o místních poplatcích provedenou zákonem č. 183/2010 Sb. s účinností od 16. 6. 2010. Z toho je tedy zřejmé, že před tímto datem, kam spadá převážná většina poplatkového období v nyní souzené věci, nebyly interaktivní videoloterní terminály předmětem místního poplatku a nebylo proto možno předmětný poplatek vyměřit tak, jako to učinil žalovaný. Jeho tvrzení, že novela provedená zákonem č. 183/2010 Sb. (a posléze též zákonem č. 300/2011 Sb.) směřovala pouze k upřesnění, nikoli k zavedení nového místního poplatku tak neobstojí, resp. stojí přímo proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 5 Afs 80/2013 – 32, jehož závěry ve své rozhodovací praxi akceptovaly i další senáty Nejvyššího správního soudu; srov. např. rozsudek ze dne 9. 4. 2014, č. j. 10 As 2/2014 – 48, či rozsudek ze dne 17. 4. 2014, č. j. 9 As 6/2014 – 41 (vše dostupné z www.nssoud.cz).

V podrobnostech lze proto odkázat především na citovanou (konzistentní) judikaturu Nejvyššího správního soudu, nicméně pro úplnost považuje krajský soud za nutné alespoň v krátkosti poznamenat, že zákon o místních poplatcích (ve znění účinném do 15. 6. 2010) upravoval v § 1 písm. g) oprávnění obcí vybírat místní poplatek toliko za provozovaný výherní hrací přístroj. V § 10a odst. 1 téhož zákona v rozhodném období bylo stanoveno, že *[p]oplatku za provozovaný výherní hrací přístroj podléhá každý povolený hrací přístroj*. Toto ustanovení zákona přitom odkazovalo na zákon o loteriích a jiných podobných hrách, který ve znění účinném po celé předmětné poplatkové období, v § 2 písm. e) stanovil, že loteriemi a jinými podobnými hrami jsou též *sázkové hry provozované pomocí elektronicky nebo elektronickomechanicky řízených výherních hracích přístrojů nebo podobných zařízení (dále jen „výherní hrací přístroje“)*. V § 17 odst. 1 však tentýž zákon současně uváděl, že *výherním hracím přístrojem se rozumí kompaktní, funkčně nedělitelné a programově řízené technické zařízení s ovládáním určeným pouze pro jednoho hráče*.

Závěr žalovaného, resp. správce poplatku, dle kterého bylo možno v předmětném poplatkovém období přistoupit k zpoplatnění jednotlivých koncových zařízení interaktivních videoloterních terminálů, tak nemůže obstát, neboť nenachází žádnou oporu v dikci tehdy platného a účinného zákona o místních poplatcích.

Zdejší soud je – ve shodě s Nejvyšším správním soudem – v této úvaze veden především povahou předmětu místního poplatku před novelou provedenou zákonem č. 183/2010 Sb. Předmětem poplatku podle § 10a zákona o místních poplatcích (v rozhodném znění) jsou jen a pouze výherní hrací přístroje; interaktivní videoloterní terminály nikoliv. Správní orgány proto nemohly postupovat ve smyslu širší definice loterií a podobných her obsažené v § 2 písm. e) zákona o loteriích a jiných podobných hrách, ale mohly poplatky vyměřovat jen v souladu s užší definicí výherního hracího přístroje, kterým je obsažena v § 17 odst. 1 téhož zákona (viz výše).

Pro tento výklad svědčí také čl. 11 odst. 5 Listiny, který stanoví, že *daně a poplatky lze ukládat jen na základě zákona*. Ústavodárce zamýšlel zabránit situaci, kdy by výběr daní a poplatků závisel na libovůli správního orgánu. Jak je patrné z již citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu pod č. j. 5 Afs 80/2013 – 32, zákonným podkladem pro vybírání místních poplatků je § 1 zákona o místních poplatcích, který v relevantních zněních obsahuje taxativní výčet místních poplatků; žádné jiné poplatky, byť za jiné výherní zařízení než zde uvedené, vybírat nelze. Jediný správný je tedy takový výklad § 10a zákona o místních poplatcích (ve znění účinném do 15. 6. 2010), který obce opravňuje k uložení místního poplatku za výherní hrací přístroje, splňují-li tato zařízení zároveň definici dle § 17 odst. 1 zákona o loteriích, v rozhodném znění. Opačný výklad, jak již bylo řečeno, by ponechával prostor pro libovůli při ukládání poplatkové povinnosti, což nelze s odkazem na čl. 11 odst. 5 Listiny ve spojení s čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a jemu korespondujícím čl. 2 odst. 2 Listiny připustit (obdobně viz nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 9. 1996, sp. zn. II. ÚS 186/95).

A nic na tom nemění ani právní závěry Ústavního soudu učiněné v nálezu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, kterých se žalovaný i správce poplatku ve svých rozhodnutích nesprávně dovolávají, neboť Ústavní soud v dané věci (obecně závazné vyhlášky města

Chrastava) neřešil problém pojmu výherní hrací přístroj pro účely zpoplatňování koncových zařízení centrálních loterních systému. Předmětem posouzení Ústavního soudu byla poněkud odlišná (byť související) otázka, a sice regulace interaktivních videoloterních terminálů místně příslušnou územní samosprávou. Právní závěry v citovaném nálezu uvedené proto nelze automaticky a bez dalšího vztáhnout na vyměřování místních poplatků za koncové zařízení centrálních loterních systémů.

V. Shrnutí a závěr

Na základě výše uvedeného krajský soud shledal rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správce poplatku, za nezákonná, neboť nerespektují dikci zákona o místních poplatcích, který v rozhodném (poplatkovém období) období v § 10a umožňoval vybírat místní poplatek pouze za provozovaný výherní hrací přístroj (a nikoli i za koncová zařízení centrálních loterních systémů – interaktivní videoloterní terminály, jako tomu bylo v této věci).

Krajský soud proto v souladu s návrhem žalobce zrušil nejen napadené rozhodnutí žalovaného, ale i rozhodnutí – platební výměr správce poplatku a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, 3, a 4 s. ř. s.). V tomto řízení bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

VI. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce měl ve věci plný úspěch, a přísluší mu proto právo na náhradu nákladů řízení před krajským soudem, které důvodně vynaložil proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Jako účelně vynaložené náklady vzal krajský soud žalobcem zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a tuto částku je tedy žalovaný povinen zaplatit žalobci, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. 8. 2014

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu